

1. BÖLÜM

Araba E-5'te hızla ilerliyordu. Yanlarından vızır vızır geçen taşıtların sesi, bir de Ben Harper'ın hafiften *"Diamonds On The Inside"* adlı parçası... Konuşmuyorlardı. Deniz radyonun düğmesini sağa çevirince cızırtıyla birlikte davulun gümbürtülü ritmi ortalığı birbirine kattı.

"Kıs şunu!" diye bağırды annesi.

Deniz hemen kıstı. Neredeyse duyulamayacak kadar. Yandan annesinin direksiyonu çevirirken titreşen göğüslerini görüyordu. Açık mavi, askılı bir bluz giymişti. Dalgalı kıvrık saçları, aynı tonda güneş gözlüğüyle profilden ne kadar da güzel görünüyordu. Tıpkı bir Avrupalı gibi. Artist gibi. Üstelik İngilizceyi ana dili gibi konuşurdu. Laura, Deniz'le değil, sadece onunla konuşacak. Keşke şu İngiliz kızı hiç çağırmasalardı.

"Asma suratını," dedi genç kadın. "İstersen biraz yükselt ama... Hem öyle durma. Dik dur. İlk izlenim çok önemlidir. Kız ne düşünecek!"

Kafasını çevirmeden nasıl görüyor acaba Deniz'i? Tanrı bilir Deniz'in kafasından geçenleri bile biliyordur bu güzel kadın. Deniz bir süre düşünmemeye karar veriyor. Olmuyor. Sanki bir kamera önünde. Hani şu belgesellerde olur ya. Arkadan bir ses akıp gidiyor. Ses olmasa da görülenler ortada. Suratsız bir kız. Ağzı çizgi gibi. Bu Deniz.

Önüne bakıyor. On beşine gelmiş, ama göğüsleri hâlâ belli belirsiz. Gözleri tuhaf bir şekilde çekik. “Japon balığım benim,” der babası. İltifat mı bu? Keşke Japon çağırırsalardı. Hem IPLE kanalıyla öğrenci çağırma da nereden çıktı! Elbette her şeyi bilen annesinden. Deniz’in dili geliştirmiş de, kardeşi yokmuş ya, Deniz’e iyi bir arkadaş olurmuş da... Sanki arkadaş isteyen vardı. Böyle kem küm ederek hiç tanımadığın, güzel bir İngiliz kızla nasıl arkadaş olursun! Adam yerine bile koymayacak kız. Şöyle bir Deniz’i süzüp annesiyle konuşacak. Havalı, hoşsohbet, İngilizcesi mükemmel olan annesiyle. Off!.. Annesi ne kadar güzel.

“Bak o da senin yaşında. Buraya gezmeye geliyor. Çekinme, konuş. Susarsan o Türkçeyi öğrenir, sen hava alırsın. Türkiye’yi tanıtacaksın. Senin bıraktığın izlenim çok önemli. Canlan biraz.”

“Üfff...”

“Üfleyip durma. Neyin eksik? Güzel bir kızsın. Giyim kuşamın güzel. İyi bir okulda okuyorsun. Üstelik kafan çalışıyor. Daha ne istiyorsun! Onun senden ne üstün yanı olabilir ki?”

Ses akıp giderken, kamera Laura’ya odaklanıyor. Güzel, alımlı, sarışın Laura; göğüsleri titreyerek, salınarak onlara doğru geliyor. Güzelliğine hayran olanlara aldırıyor bile. Tam o anda kamera Deniz’e dönüyor. Ev sahibi, iyi izlenim bırakması gereken Deniz’e. Süklüm püklüm bir kız sağ adımını atıyor. İkinciye atamıyor, çünkü sol ayakkabı yerden kalkmıyor. Yapışmış. Çekiliyor Deniz. Kocaman biçimsiz ayağı ayakkabıdan çıkıyor. Ayakkabıya sokup kaldırıncaya bir şeyler sünüyor, uzuyor. Çiklet

yapışmış. Yeniden çakılıyor yere. Acaba sağ ayağında ayakkabı olmadan, zıplayarak mı gitsin, yoksa yalınayak mı? Aptal aptal bunları düşünüp dururken yere kapaklanıyor. O güzel kızın minicik ayaklarının dibine. Ne karşılama ama!.. Ya da tam Laura ile kucaklaşmak üzereyken biri çelme takıp Deniz'i yere düşürüyor. Deniz yine yerlerde. Kamera gülenleri gösteriyor.

Olmayacak şey de değil yani. Deniz ne zaman güzel bir şey yapmak istese eli ayağına dolanır. Ya sıraya toslar, ya kafasını çarpar ya da biri çelme takar. Adı boşuna 'sakar kız'a çıkmadı.

"Allah kahretsin, yaktın beni!" diye bağıyor babası. Pantolon paçasını çekiştirip duruyor. Kaynar çay adamın nazik bir yerlerini yakmış. Bacaklarının arasında sehpanın ne işi var? Hadi sehpa neyse, kaynar çayı oraya koymanın ne alemi var?

"Bu evde bir Deniz faciası olduğunu bilmeliydin!" diye bağıyor annesi. "Koş soğuk su getir!"

Zavallı babası kıpkırmızı bir suratla pantolonunu çıkarıp zıplarken, Deniz mutfağa koşuyor.

Aslında Deniz'e gerek yok. Bu evde her gün bir facia yaşanıyor. Sessiz, sıkıntılı, boğucu hava evin her yanında hissediliyor. Babası konuşmaz. Annesi susar. Sağanak öncesi o gergin hava evde sürekli yaşanan şeydir. Sonra, arada bir fırtına kopar. Deniz nereye gizleneceğini bilemez. Hani gök boşaldı; ne iyi, rahatladık diyemezsin. Uzun süren, kuşların bile uçmaya korktuğu, herkesin birbirine küstüğü, tuhaf, uzun günler başlar. Tatile çıkarken duyulan o sevinç yerine, git git bitmeyen, gergin uzun yollar...

Havaalanının levhasını görünce, "Geldik işte," dedi annesi. Direksiyonu sağa çevirdi. "Umarım uçak gecikmez."

'Umarım gecikir. Ya da hiç gelmez kız' diye içinden geçirdi Deniz. Annesi frene bastı. "Yurtdışından gelen yolcular" tabelasından sapıp garaja yöneldiler.

2. BÖLÜM

Laura'nın ailesinden ayrılması çok zor olmuştu. Daha doğrusu pasaport kontrolünden geçip onlara el sallarken annesinin gözyaşlarını sildiğini görene kadar her şey yolundaydı. Laura bir okul gezisine katılıyormuş ya da bir haftalığına İtalya'daki kuzenine gidiyormuş gibiydi. Babası, Laura için aldığı kamerayı eline tutuşturup, "Işık ve gölgeye dikkat!" diye kim bilir kaçınıcı kez yinelemişti.

Tuhaf, nemli bir havaydı. Londra'nın sevimsiz günlerinden biri. Oturdıkları o güzelim küçük kasabadan Londra'ya her gelişinde garip, yabansı bir duyguya kapılırdı Laura. Bu büyük kent onu hem büyüler hem de ür-kütürdü. Sanki içinde yaşayanları tınmayan, kendi başına yaşayan ayrık, dev bir yaratık gibi.

İşte şimdi ilk kez başka bir ülkeye, belki Londra'dan da büyük, İstanbul denen kocaman bir kente gidecekti. Dilini bilmediği, hiç tanımadığı insanlarla kocaman iki ay geçirmek için. Boğazına bir şeyler düğümlendi. Anonsu kaçırmamak için kafasından geçenleri erteledi. Kamerayla şuradaki insanları çekmeli. Acaba hangisi Laura'nın yanına oturacak?

Yanı başında genç bir çift, anlamadığı bir dilde konuşup gülüşüyor. Acaba Türk mü bunlar?

Laura kendini yüreklendirmek, ayrılık acısını dindirmek için, macera duygusunu kabartmaya çalıştı. Onu yaşlılarından ayıran, çok özel ve popüler kılan o sonsuz macera yaşama tutkusunu. Müzik tutkusunu bile arada bir bastıran. Yolculuğa bu yüzden çıkmıyor mu? Doğu'nun gizemli dünyasını keşfetmek için.

Gitmeye karar verdiğinde öyle heyecanlanmıştı ki bir süre uyuyamamıştı. Uyuyup uyandıkkça da gideceğini anımsayıp içi sevinçle dolmuştu. Değişim programını öğrendiğinde kimseye sormadan hemen koşup başvuru formlarını alan, adını ilk yazdıran Laura'ydı. Annesinin suratı asılınca babası ortalığı yatıştırıp Laura'ya arka çıkmıştı. Zaten oydu Waterstone Kitabevi'ne kitap siparişlerini veren. Kitaplar gelinceye kadar genç kız her gün uğrayıp gelip gelmediklerini sormuştu. Bunlar İstanbul'la ilgili kitaplardı. Laura gitmeden önce hepsini okumak istiyordu.

Ne yazık ki kitaplar gecikti. İki gün önce gelen siparişler bavulda. Hatta biri sarı ve mavi renkli sırt çantasında. Uçakta okumak için.

Anonsu duyunca hemen ayaklandı. Kuyruğa girdi. Bilet kontrolü yapan kızın gözü annesininkine benziyordu. Kim bilir ağlayınca maviş gözleri, minik burnu nasıl da kırmıştır. Babası, o sevgili babası, annesinin kumral bukellerini okşayarak onu teselli etmiştir.

Yaşlar akmasın diye Laura yukarı bakmaya çalıştı. Peki Laura'yı kim teselli edecek? Neredesin Phil! Ayrılık sahnelerine dayanamazmış. Hadi canım sende... Uyuşuk şey! Hâlâ uyuyordur şimdi. Belki gelmediği iyi oldu. Laura onu

oracıkta boynu bükük görünce dayanamazdı. Kocaman çenesine, güzel burnuna başını gömüp öylece kalakalırdı. Ayrılamazdı evet. Evet evet... İyi oldu.

Yürürken babasının sözlerini kafasından geçirip yürek-
lendi.

“İyi ki annen gibi güzelsin, sarı kuşum. Bana benze-
miyorsun. Ama şu minik kalkık burnun tıpkı benim gibi
koku alıyor. Bunu yadsıyamazsın. Maceranın, dünyayı ve
insanları keşfetmenin kokusunu benim gibi hissedebili-
yorsun. Seninle gurur duyuyorum.”

Genç kız başını dikleştirdi. Bu burun, Doğu’nun gi-
zemini keşfedebilir. Hatta büyük bir aşk bile yaşayabilir.
Phil’e rağmen mi? Neden olmasın! Büyüleyici, baş dön-
dürücü bir kente gidiyor. Elinde olmadan bazı şeyler geli-
şirse Laura ne yapsın! Bunu yabana atmamalı.

Uçağa bineceği sırada, birden sol kalçasına bir şey
değdi. Sert bir şey. Onu itekleyen oğlana dönüp baktı.
Laura’nın yaşlarında olmalı. Uzun boylu, kumral, yakışık-
lı bir delikanlı. Tepesinde dimdik duran bir tutam saçı var.
Oğlan hiç oralı değil. Yaptığının farkında bile değil. Genç
kızın gözleri, delikanlının cebinden taşan sert yuvarlak
tahtaya takıldı. Kendisini dürtükleyen şeye. Bu da ne aca-
ba? Oğlan, Laura’nın bakışından tedirgin oldu. Burnunu
kırıstırıp yol verdi.

Laura uçağa binerek, koltukların arasından biraz yü-
rüyüp durdu. Gördüklerine inanamamış gibi kafasını çe-
virip yeniden baktı. Dolgun, biçimli dudaklarını yayarak
gülümsedi. Ne şeker şey bunlar! Hem de ikizler. İkiz. Ah,
keşke onları kamerayla çekebilseydi.

Esmer, tombul yanaklı, kara mısır püskülü saçlıydılar. Biri kız, biri oğlandı. Şapır şupur biberon emiyorlardı. Biri annesinin, öteki babasının kucağındaydı. Babanın kucağındaki, yani oğlan, gözlerini fıldır fıldır açıp Laura'nın gülücüklerine karşılık verdi. Bu arada biberonu kayıp yere yuvarlandı.

Laura hemen biberonu alıp babaya verdi. Bebeklerin annesi aynı anda biberonu kaptı. Karı koca arasında anlamadığı kısa bir konuşma geçti. Herhalde kadın biberonun yıkanmasını istiyor, diye düşündü Laura. Acaba bütün anneler böyle titiz mi olur?

Genç kız, kucağındaki bebeği babaya verip kalkan kadına yol verdi. Sonra yürümeye devam etti. Gözleriyle oturacağı koltuğu bulmaya çalışırken sert bir şeye bastı. Bu bir kalemdi. Değerli bir şey mi? Eğilip aldı. Değerli olsaydı, hostese verirdi. Laura'nın eşya arayıcılığı dediği bu işi küçükken babası da yapmış. Laura, Pippi Uzunçorap kitabını okuyunca daha çok sevmişti yaptığı işi. Astrid Lidgren'in Pippi Uzunçorap'ı çocukluğunun başucu kitabıydı. O dünya tatlısı başkahraman küçük kız. Laura ne zaman yolda umulmadık bir eşya, bir nesne bulsa kendini tıpkı Pippi Uzunçorap gibi, bir atı kaldıracak denli güçlü hayal ederdi.

“Sen benden daha ustasın bebeğim,” derdi babası. Sonra annesine dönüp eklerdi: “Laura'nın gözleri dürbün gibi. Yolda hep bir şeyler buluyor.”

“Canım sahibi yok. Değerli bir şey de değil. Onun kısmetiymiş.”

Babası Laura'yı böyle savunurdu.